

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoCsp/6/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118395614
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:6118395614.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 47 967 692, proti žalovanému: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX/XX, E., o zaplatenie sumy 1 354,16 eura, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 17Csp/66/2020-214 zo dňa 2. marca 2023 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 12. decembra 2024 č.k. 17Csp/66/2020-260, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 02. marca 2023 č.k. 17Csp/66/2020-214 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 12. decembra 2024 č.k. 17Csp/66/2020-260 v napadnutom zamietajúcom výroku (I.) p o t v r d u j e a vo výrokoch o trovách konania (II., III.) m e n í t a k , že žiadna zo strán n e m á na náhradu trov konania právo.

Žalovanému n e p r i z n á v a náhradu trov tohto odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie v I. výroku žalobu zamietol, v II. výroku žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je povinný zaplatiť žalobca a v III. výroku rozhodol, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 116 ods. 1, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 150 ods. 1, § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 39, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 9, § 524 ods. 1, ods. 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že na základe vykonaného dokazovania, ako aj zo zisteného skutkového stavu mal jednoznačne za preukázané, že žaloba uplatnená žalobcom nie je dôvodná. Predmetom sporu po čiastočnom späťvzatí zostalo zaplatenie sumy vo výške 673,85 eura spolu s príslušenstvom. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca svoj nárok opieral o skutočnosť, že právny predchodca žalobcu a žalovaný dňa 03.11.2008 uzatvorili Zmluvu o úvere č. 2539328708, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 1 659,70 eura s tým, že žalovaný sa zaviazal vrátiť poskytnuté prostriedky v mesačných splátkach vo výške 77,28 eura k 15. dňu v mesiaci, prvá splátka bola dohodnutá na 17.01.2009. Konečná splatnosť bola dohodnutá na deň 15.12.2008. Z dôvodu neplnenia povinností žalovaného, ktoré vyplývali z uzavretej zmluvy, právny predchodca žalobcu Poštová banka, a.s., listom zo dňa 03.11.2010 oznámila žalovanému, že podstatným spôsobom porušil ustanovenia Zmluvy o úvere č. 2539328708 zo dňa 03.11.2008 a obchodných podmienok a súčasne ho upozornil, že ku dňu 03.11.2010 sa pohľadávka stáva predčasne splatnou v celom rozsahu.

Preto vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy 1 699,90 eura do 10 kal. dní od doručenia tejto výzvy. Zásielka sa vrátila Poštovej banke, a.s. dňa 30.11.2010 s označením „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“.

2.1. V prejednávanej spore sa súd prvej inštancie v prvom rade zaoberal tým, či došlo zo strany právneho predchodcu žalobcu, pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt k splneniu podmienok podľa § 92 ods. 8 prvej vety zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a to, či bol žalovaný zo strany právneho predchodcu riadne vyzvaný v zmysle § 53 ods. 9 OZ na úhradu dlžnej splátky, čo má následne vplyv na zosplatenie úveru. Vyriešenie tejto otázky považoval súd prvej inštancie za otázku zásadného významu z hľadiska platnosti postúpenia pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu, ktorý nemá štatút banky a tým aj zásadnú otázku pre posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu v spore. V zmysle intencií Krajského súdu v Nitre, súd prvej inštancie žalobcu opätovne vyzval na predloženie listinných dôkazov preukazujúcich splnenie dodržania postupu v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Právny predchodca žalobcu predložil do spisu výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 03.11.2010 (č.l. 88 a 195 spisu) spolu s vrátenou zásielkou, s poznámkou adresát nezastihnutý. Zdôraznil, že povinnosťou banky (právneho predchodcu žalobcu) pred postúpením pohľadávky bolo písomne vyzvať dlžníka, t. j. žalovaného na splatenie peňažného záväzku a preukázať doručenie takejto výzvy žalovanému, ako zákonného predpokladu pre spôsobilé postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z.

2.2. Žalobca v predmetnom spore predložil listinu a to výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru (č. l. 88 a 195 spisu), súd prvej inštancie však obsah listinných dôkazov vyhodnotil ako vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a nie ako výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., z čoho mal jednoznačne za preukázané, že zo strany právneho predchodcu žalobcu nebol dodržaný postup, ktorý je predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky, čiže predmetný listinný dôkaz nepredstavoval relevantný dôkaz preukazujúci opodstatnenosť uplatňovaného nároku, teda že by zo strany banky bola žalovanému daná výzva na plnenie a v prípade omeškania s plnením peňažného záväzku z poskytnutého splátkového úveru a že postupujú sa len už splatné pohľadávky. Z uvedeného dôvodu prijal záver, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania. Zo strany žalobcu nebolo v konaní preukázané, že pôvodný veriteľ -banka doručila žalovanému riadnu písomnú výzvu na splnenie dlhu s potvrdením o doručení, ktorá by preukazovala splnenie povinnosti podľa ust. § 53 ods. 9 OZ a, preto prijal záver, že v tejto veci neboli splnené podmienky, ktoré zákon vyžaduje na platné postúpenie pohľadávky, resp. z vykonaného dokazovania ich splnenie nevyplývalo, čiže nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, pretože podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Z tohto dôvodu, potom samotná zmluva o postúpení pohľadávky v časti týkajúcej sa takejto nepostupiteľnej pohľadávky bola absolútne neplatným právnym úkonom, na ktorú neplatnosť je povinný súd v konaní ex offio aj bez námietky prihliadnuť.

2.3. Súd prvej inštancie v závere konštatoval, že nie je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu na uplatnenie danej pohľadávky pred súdom, čiže z neplatného postúpenia pohľadávky mu nesvedčí právo, ktorého sa v žalobe domáha a preto súd rozhodol tak, že žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu zamietol a v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018 podľa ktorého, ak neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvej vety zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, ide o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ zakázané. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný bol v konaní úspešný, súd mu priznal plnú náhradu trov konania a zároveň uviedol, že v zmysle § 257 CSP nevzhladol existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa.

3. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca s poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP s tým, že podmienky uvedené v ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách dodržané boli, nakoľko banka písomnou výzvou zo dňa 03.11.2010 vyzvala žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy. Predmetná písomná výzva bola doručená žalovanému, ktorú skutočnosť žalobca preukázal doručenkou, dokonca banka ako právny predchodca žalobcu upozornila žalovaného, že ak nedodrží lehotu 10 – dní na zaplatenie záväzku, tak banka odpredá svoju pohľadávku spoločnosti zaoberajúcej sa vymáhaním pohľadávok, teda tretiemu subjektu. Následne žalovaný nezaplatil splatný záväzok právneho predchodcu žalobcu a preto právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávku na žalobcu, k čomu došlo viac ako 90 dní, teda žalovaný bol viac ako 90 dní v omeškaní so splatením, čím bola splnená podmienka postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Súd prvej inštancie teda nesprávne právne vec posúdil a dospel k nesprávnym skutkovým ako i právnym záverom. Následne poukázal na

rozsudky Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/128/2019 zo dňa 23.12.2019 a sp. zn. 5Co/351/2017 zo dňa 24.05.2018 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.03.2018 a uviedol, že zo strany pôvodného veriteľa – banky došlo k platnému postúpeniu, nakoľko bolo dodržané ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Dôvodil, že súd prvej inštancie síce poskytol širší výklad k ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ale tento neaplikoval na predmetný spor, teda súd prvej inštancie vôbec nevysvetlil, z akého dôvodu nepovažoval výzvu zo dňa 03.11.2010 ako výzvu podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Na základe týchto skutočností žalobca zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené. Základom odôvodnenia súdneho rozhodnutia sú tie tvrdenia, ktorými súd podopiera svoj záver. Požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu sú požiadavky na argumentáciu v odôvodnení, pričom ide o také pravidlá argumentácie, ktoré musia byť dodržané v každom súdnom rozhodnutí. Mal za to, že nedostatočným odôvodnením súdneho rozhodnutia porušil súd práva žalobcu vychádzajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a súčasne ich uvedenie má byť zrozumiteľné, súd je teda povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská a v tejto súvislosti poukázal na Nález Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 155/08 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/25/2007. Zdôraznil, že právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných práv jednotlivca, ktoré mu zaručuje Ústava Slovenskej republiky. Ide najmä o právo jednotlivca na prístup k nezávislému a nestrannému súdu, a to za takých podmienok, aby zo strany súdu nedochádzalo k bezdôvodnému znevýhodňovaniu jednej zo strán konania, teda na nediskriminačný prístup k súdu, a to tak, aby bola zachovaná rovnosť strán. Bránil sa tým, že v konaní na súde prvého stupňa došlo k porušeniu práva strany konania na spravodlivý súdny proces. Zdôraznil, že garancia spravodlivého súdneho procesu musí byť naplnená v každom konaní a preto s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie Okresného súdu Nitra č. k. 17Csp/66/2020 – 214 zo dňa 02.03.2023 podľa ust. § 389 ods.1 písm. b CSP zrušil a vec podľa ust. § 391 ods. 1 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo alternatívne, aby podľa ust. § 388 CSP napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzatvorili dňa 03.11.2008 Zmluvu o úvere č. 2539328708, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému úver vo výške 1 659,70 eura, ktorý mal splácať 30-timi mesačnými splátkami v sume 77,28 eura. Žalobca podal návrh na vydanie platobného rozkazu na Okresný súd Banská Bystrica, ktorý platobný rozkaz dňa 25.02.2020 vydal. Vzhľadom na to, že žalovanému sa nepodarilo doručiť platobný rozkaz, súd prvej inštancie ho zrušil a nariadil pojednávanie (§ 266 ods. 3 CSP). Následne rozhodol rozsudkom zo dňa 04.05.2021 č. k. 17Csp/66/2020-145 tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je povinný zaplatiť žalobca a o výške ktorej bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím. Voči tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre zo dňa 31.10.2022 č. k. 7CoCsp/31/2021-175 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Následne súd prvej inštancie rozhodol v poradi druhým napadnutým rozsudkom.

8. Z obsahu spisu ďalej vyplýva (čl. 196 spisu), že právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 03.11.2010 vyzval žalovaného na zaplatenie zostatku úveru a úver zosplatnil ku dňu 03.11.2010. Bolo povinnosťou súdu prvej inštancie dôsledne postupovať podľa bodu 18. odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 31. 10. 2022 č.k. 7CoCsp/31/2021-175, podľa ktorého: „ 18. S ohľadom na odvolacie dôvody, ktoré žalobca uviedol odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa v ďalšom konaní bude dôsledne zaoberať tým, kedy a či došlo k zosplateniu celého úveru podľa

§ 53 ods. 9 a § 565 OZ a či boli splnené zákonné podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti celého úveru, ktoré právny predchodca žalobcu (Poštová banka a.s.) oznámil žalovanému Výzvou na splatenie úveru s príslušenstvom zo dňa 03.11.2010. Z obsahu ustanovenia § 53 ods. 9 a § 565 OZ vyplýva, že povinnosťou veriteľa je upozorniť dlžníka na možnosť splatenia záväzku predtým, ako dôjde k zosplateniu úveru. V prípade spotrebiteľských záväzkov ide o dva rôzne právne úkony veriteľa a to upozornenie na uplatnenie práva veriteľa podľa § 53 ods. 9 OZ a samotná žiadosť o zaplatenie celého dlhu pre omeškanie so splátkami zmysle § 565 OZ. Upozornením má zákonodarca na mysli adresovanú písomnosť, ktorá sa nevyhnutne musí dostať do sféry dispozície spotrebiteľa a z jej obsahu musí byť zrejmé splnenie zákonných podmienok uplatnenia režimu v zmysle § 53 ods. 9 OZ a to jednak výslovne upozorniť spotrebiteľa na vykonanie práva veriteľa podľa § 565 OZ v súlade s § 53 ods. 9 OZ s tým, že právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti môže veriteľ vykonať len za predpokladu, že omeškanie so splátkou trvá“.

9. V danej veci okrem vyššie uvedenej výzvy zo dňa 03.11.2010, ktorou pôvodný veriteľ Poštová banka, a.s. vyzval žalovaného na zaplatenie zostatku úveru a úver zosplatalnil ku dňu 03.11.2010, v konaní nepredložil žiadny dôkaz o tom, že pred zosplatením úveru vyzval žalovaného v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ na zaplatenie dlžných splátok. Žalobca žiadny dôkaz nepredložil ani potom, čo odvolací súd v uznesení zo dňa 31.10. 2022 č.k. 7CoCsp/31/2021-175 zdôraznil potrebu zisťovania a preukázania existencie výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ.

10. Predpokladom pre postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt je skutočnosť, že banka vyzvala dlžníka na splnenie záväzku a dlžník je napriek výzve banky v omeškaní so zaplatením dlhu dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Banka však môže postúpiť len splatný záväzok. Pri skúmaní aktívnej vecnej legitímácie žalobcu bol súd povinný najskôr zaoberať sa tým, či pred postúpením pohľadávky došlo k riadnemu zosplateniu úveru právnym predchodcom žalobcu. V danej veci banka postupovala pohľadávku z úveru, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v splátkach. Z dôvodu porušenia povinností žalovaného ako dlžníka, banka pristúpila k zosplateniu úveru.

11. Vzhľadom k tomu, že predmetná zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou, na účinné zosplatenie úveru (§ 565 OZ) je potrebné dodržať postup podľa § 53 ods. 9 OZ, t.j. veriteľ má právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonnej podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ, pretože nepredložil súdu doručenie výzvy žalovanému, z ktorej by bolo zrejmé, že žiada o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky a v ktorej by súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie si tohto práva. Odvolací súd navyše považuje za potrebné uviesť, že v žalobe ani v oznámení o zosplatení dlhu zo dňa 03.11.2010 žalobca nekonkretizoval, pre ktorú nezaplatenú splátku využil právo podľa § 565 OZ. Z uvedeného dôvodu odvolací súd prijal záver, že žalobca zosplatalnil úver v rozpore s ust. § 53 ods. 9 OZ, takýto úkon je neplatný a preto nenastali účinky zosplatenia úveru. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že banka v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. V danej veci však banka žalobcovi postúpila pohľadávku bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. aby zmluvný vzťah zanikol inak. Pokiaľ ale nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru v súlade so zákonom, nie je možné prijať záver o tom, že by predmetný úver bol ku dňu postúpenia splatný. Splatnými do tej doby sa mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bol žalovaný v omeškaní.

12. Odvolací súd rovnako ako súdu prvej inštancie dospel k záveru, že v prejednávanej veci nedošlo k platnému postúpeniu splatnej pohľadávky, pretože ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky umožňovalo banke právo postúpiť inej osobe (a to aj osobe, ktorá nie je bankou) len splatnú pohľadávku, resp. časť pohľadávky, ktorá je splatná, a v tomto prípade došlo k postúpeniu nesplatnej pohľadávky, išlo teda o postúpenie v rozpore s uvedeným ustanovením, a teda o absolútne neplatný právny úkon v zmysle ustanovenia § 39 OZ. Na základe týchto zistení, potom súd prvej inštancie prijal správny právny záver (bod 33. odôvodnenia napadnutého rozsudku) v tom, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu na podanie tejto žaloby, keďže nie je veriteľom žalovaného.

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku ako vecne správny potvrdil bez toho, aby sa zaoberal ďalšími dôvodmi uvedenými žalobcom v podanom odvolaní, keďže tento v konaní nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitimitáciu, čo bolo dôvodom pre zamietnutie jeho žaloby.

14. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania odvolací súd zmenil tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Odvolací súd tak rozhodol podľa § 255 ods. 2 a §256 ods. 1 CSP z dôvodu, že súd prvej inštancie konanie pre späťvzatie žaloby v sume 680,31 eura s prísl. (č.l.189 spisu) zastavil, nakoľko žalovaný v priebehu konania v tomto rozsahu svoj záväzok plnil a teda zavinil zastavenie konania. Z uvedeného dôvodu by v tomto rozsahu zodpovedal žalovaný za vzniknuté trovy konania. Odvolací súd však zohľadnil, že súd žalobu v rozsahu 673,85 eura (1 354,16 - 680,31) ako nedôvodnú zamietol a v tejto časti bol žalobca v konaní neúspešný, preto by vznikol žalovanému nárok na náhradu trov konania v tejto časti. S ohľadom iba na čiastočný úspech žalovaného v konaní, ako aj s ohľadom na to, že žalovaný zavinil čiastočné zastavenie konania, odvolací súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania právo.

15. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pretože mu žiadne nevznikli.

16. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).